

Arrest

nr. 126 385 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op basis van de informatie die u ons gaf, namelijk het feit dat uw ouders in Tibet zijn geboren, en u de Indiase nationaliteit nog niet hebt verworven, hebt u de Chinese nationaliteit. U verklaart een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in Bandara, India. U bent er drie jaar naar de Central Tibetan School geweest. U had ambitie om monnik te worden en vertrok in 1995 naar het klooster Sera Jey in Bylakupee, Msoree, Karnataka. U hebt er tot 2003 school gelopen in de school van het klooster. Van 2003 tot 2012 volgde u debatcursus in het klooster. Enkele maanden voor uw vertrek leerde u een meisje kennen (Tserin Yangzom). U bleef met haar in contact en vertelde dit aan uw leraar. U verliet het klooster ergens tussen half oktober en half november 2012. U verbleef in die periode bij uw vriendin. U probeerde één keer werk te zoeken, en deed verder niet veel. U besloot het land te verlaten

omdat u naar eigen zeggen geen vrijheid en rechten hebt in India, en het moeilijk is om er werk te vinden.

U vertrok op 15 januari 2013 met het vliegtuig naar Italië, van waar u met de trein via Frankrijk naar België reisde. U bent België binnengekomen op 16 januari 2013 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiëldossier: kopie van uw RC, en diverse originele attesten (verklaring van Dalai Lama dat u een bonafide Tibetaanse vluchteling bent, verklaring dat u een resident was van het Norgyeling Tibetan Settlement, een attest dat u een student was in de Sera Je-school (sic) van 1995-2003, en een verklaring dat u van 2003-2012 resident was van het klooster Sera Jey).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 15/1/2013. U ging drie jaar naar de Tibetan Central School in Bandara, en daarna, van 1995 tot 2003, naar de Sera Je-school, gelieerd aan het klooster Sera Jey. Van 2003 tot eind 2012 volgde u verdere studies in het klooster Sera Jey in Mysore, Karnataka. U trad ergens tussen half oktober en half november 2012 uit het klooster en ging bij uw vriendin Tserin Yangzom wonen.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en voorgelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat Tibetanen in India geen vrijheid en rechten hebben, dat het moeilijk is om er werk te vinden en dat u er geen toekomst hebt. U verklaarde ook dat u, waarschijnlijk in 2007, een keer voor 2-3 dagen werd vastgehouden na deelname aan een manifestatie. Verder werd u 3-4 jaar geleden eens aangevallen door riksja chauffeurs, waarna u 10-15 minuten bewusteloos was. De politie gaf geen aandacht aan uw verklaring (CGVS p. 3, 6-7). Van de incidenten die u aanhaalt kan moeilijk worden gesteld dat dit om een persoonsgerichte en systematische vorm van vervolging zou gaan. Wat betreft uw arrestatie stelde u zelf dat er tijdens de manifestaties veel Tibetanen werden gearresteerd. U weet ook niet meer of het 1 of 2 keer was dat u gearresteerd was. U verklaart dat doordat u er niet veel over nadenkt, wat erop wijst dat uw vervolgingsvrees door deze arrestatie(s) dient te worden gerelativeerd (CGVS p. 3). Wat betreft de aanval door de riksja chauffeurs, dient opgemerkt dat, hoewel de feiten betreurenswaardig zijn, dit niet getuigt van een persoonsgerichte en systematische vervolging. U verklaart dat u door de politie niet werd geholpen, maar probeerde ook niet zelf bij een ander politiekantoor klacht in te dienen, omdat uw vrienden u zeiden dat het toch niet zou helpen (CGVS p. 8). Dit is niet afdoende als uitleg. U stelde trouwens zelf de Indiase autoriteiten niet te vrezen (CGVS p. 7). U verbleef bovendien nog tot januari 2013 in India, waardoor uw eigen vrees wegens deze bedreiging kan gerelativeerd worden. U vermeldde deze incidenten trouwens ook niet bij DVZ (zie vragenlijst CGVS). Wat betreft uw vrees dat u geen goed leven of goede toekomst zou hebben in India dient te worden opgemerkt dat dit vooreerst een hypothetische vrees is, en dat daarnaast het ontzeggen van rechten en de discriminatie in India niet van die aard is dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Nergens blijkt uit uw verklaring dat de ondergane discriminatie gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. U stelt bvb. dat u geen werk kon vinden zonder de

nationaliteit van India te bezitten. U probeerde echter slechts éénmaal om werk te vragen (CGVS p. 7). Blijkt bovendien uit de informatie toegevoegd aan het dossier dat Tibetanen in India toegang hebben tot de Indiase private arbeidsmarkt én dat ook de CTA werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u het document terugvroeg (CGVS p. 5), komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Dat u niet zou weten dat het een belangrijk document is, en de smokkelaar zomaar geloofde, die zei dat het niet nuttig was in Europa, is niet aannemelijk.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaart u enkel dat u het niet wist. Gezien u ondertussen een jaar in België verblijft en contact hebt met andere Tibetanen, die u op het belang van een IC wezen, zijn uw verklaringen niet aannemelijk (CGVS p. 9). Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde een kopie van uw RC, en volgende originele attesten (verklaring van Dalai Lama dat u een bonafide Tibetaanse vluchteling bent, verklaring dat u een resident was van het Norgyeling Tibetan Settlement, een verklaring dat u een student was in de Sera Je-school (sic) van 1995-2003 en verklaring dat u van 2003-2012 resident was van het klooster Sera Jey) merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, opleidingen en verblijf in het klooster, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus China/India/Tibet, non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe", d.d. 29 januari 2014' en het UNHCR-advies 'Summary Conclusions on the Concept of 'Effective Protection in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seeker'" d.d. februari 2003.

Met een aanvullende nota van 5 mei 2014 voegt verwerende partij bijkomende nota's toe: 'COI Focus: China – India, de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India' d.d. 25 maart 2014 en 'COI Focus: China, de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China' d.d. 25 maart 2014.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij bijkomende stukken neer (nr. 22 tot 24)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker, gelet op zijn Tibetaanse origine, minstens *de jure* over de Chinese nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal stelt "*zich*

bewust te zijn van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China", waardoor hij in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging erkent ten aanzien van China. Deze gegronde vrees kan luidens de bestreden beslissing evenwel geen aanleiding geven tot internationale bescherming, gezien verzoekers geboorteland en land van verblijf, India, kan worden beschouwd als een 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de nationaliteit van verzoeker

Luidens artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie dient het onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging te geschieden in functie van een terugkeer naar *"het land waarvan hij de nationaliteit bezit"* en bij ontstentenis van enige nationaliteit *"het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had"*. Inzake de subsidiaire bescherming stelt artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet wordt het risico omschreven in functie van een terugkeer naar *"zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef"*. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van de verzoekende partij te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu worden de naam, geboorteplaats en geboortedatum van verzoeker niet betwist. Verzoeker verklaarde op 25 januari 2013 aan de asielinstanties dat hij geboren is op 7 juli 1982 te Bandara, India, doch over de Chinese nationaliteit beschikt (vragenlijst Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hierna: CGVS, p. 2). Tijdens het gehoorverslag op het CGVS verklaarde verzoeker daarentegen de "Tibetaanse" nationaliteit te hebben. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker erop gewezen werd dat Tibet geen internationaal erkende staat betreft. Ook ontkende verzoeker, op de vraag of hij kon bevestigen dat hij de Chinese nationaliteit heeft, formeel de Chinese nationaliteit te bezitten:

"Ik ben daar niet mee akkoord, dat is niet de waarheid" (gehoorverslag, p. 2). In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat verzoeker *"minstens de jure, over de Chinese nationaliteit"* beschikt, hetgeen zou blijken uit *"het feit dat zijn ouders in China zijn geboren en hij nog geen andere nationaliteit heeft verworven"*. Verzoeker brengt evenwel geen enkel document bij waaruit zou blijken dat zijn ouders of één van beide de Chinese nationaliteit zou hebben. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker nogmaals formeel dat hij niet over de Chinese nationaliteit beschikt.

Uit de informatie die verwerende partij op 5 mei 2014 bij een aanvullende nota voegde ('COI Focus: China – India, de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India' d.d. 25 maart 2014), blijkt dat Tibetanen die in India zijn geboren tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 weliswaar *de jure* het Indiase staatsburgerschap verwerven, doch dat dit in de praktijk slechts uiterst zelden is gebeurd. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker de Indiase nationaliteit daadwerkelijk zou hebben (trachten te) bekomen. Het tegendeel blijkt uit de kopieën van zijn RC en van zijn registratie bij de Tibetaanse autoriteit in ballingschap die verzoeker aan de asielinstanties overmaakte (stukkenbundel toegevoegd aan het administratief dossier, stukken 1 en 2). Hierin wordt vermeld dat hij van Tibetaanse origine is en wordt hierin de Tibetaanse nationaliteit als zijn huidige nationaliteit vermeld. Tibet geniet echter geen internationale erkenning.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker noch over de Chinese, noch over de Indiase nationaliteit beschikt. Hieruit volgt dat verzoekers asielaanvraag behandeld dient te worden zoals deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar hij zijn vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoekers land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend. Het is ook aan verzoeker om aan te tonen dat hij niet naar India terug kan.

2.3.2.2. Inzake de mogelijkheid van verzoeker om naar zijn land van gewoonlijk verblijf terug te keren.

Verzoeker verklaart India te hebben verlaten met gebruik van zijn authentieke IC, doch niet langer in het bezit te zijn van dit document, gezien hij dit na aankomst in Europa aan een 'smokkelaar' heeft overhandigd (gehoorverslag p. 5). Verzoeker stelt dienaangaande in zijn verzoekschrift dat *"wie zonder IC of NORI-stempel gereisd heeft al zeker niet meer toegelaten wordt om het grondgebied van India opnieuw te betreden"* (verzoekschrift p. 5), hetgeen hij poogt te staven met een citaat uit de informatie afkomstig van CEDOCA d.d. 12 november 2013, die evenwel niet toegevoegd is aan het administratief dossier noch aan het verzoekschrift zodat niet kan worden nagegaan binnen welke context dit citaat dient te worden gezien. Hoe dan ook, het citaat vermeldt dat het gaat om personen die met een andere reistitel dan de IC of zonder de NORI stempel India hebben verlaten terwijl verzoeker blijkens zijn verklaringen wel degelijk India verlaten heeft met een authentieke IC.

Voorts blijkt uit de objectieve informatie die verweerder bij zijn nota voegt (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, 21) dat verlies van een IC geenszins een beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze zouden verloren hebben. Op de website van de ambassade te Rome wordt verder vermeld dat een dergelijk duplicaat 15 euro kost. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Indien op de IC geen NORI-stempel staat, kan een geldig reisdocument worden verkregen op de diplomatieke posten als de persoon die wenst terug te keren dit aanvraagt alvorens hij op hij op het vliegtuig stapt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat IC's zonder NORI stempel amper worden uitgereikt, gezien het voorkomen van een dergelijke stempel in de praktijk een voorwaarde is om bij buitenlandse ambassades een visum te bekomen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, pp. 18-22). Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde illegale reis naar Europa, evenals van zijn verklaring niet langer in bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad derhalve op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om legaal terug te keren naar India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met

enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn. In zoverre verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij geen onderzoek deed naar het bestaan van een overname-akkoord tussen België en India, merkt de Raad op dat in deze slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig terug kan keren naar India, niet of België hem gedwongen naar dat land kan repatriëren. In zoverre verzoeker verwijst naar zaken die aanhangig zijn voor het Europees Hof van Justitie, merkt de Raad op dat het Hof in deze zaken nog geen oordeel heeft geveld zodat hier geen voorbarige conclusies kunnen uit getrokken worden. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met twee stukken waarmee hij meent aan te tonen dat de mogelijkheid tot het verkrijgen van een nieuwe IC op het Indiase consulaat louter theoretisch is (stukken 26 en 27). Nog daargelaten dat verzoeker in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren. Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk in de onmogelijkheid te verkeren om terug te keren naar het land waar hij gewoonlijk heeft verbleven, India.

2.3.2.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn land van gewoonlijk verblijf.

De motieven die verzoeker aan de basis van zijn asielaanvraag aanhaalt blijken geen verband te houden met de criteria van de vluchtelingenstatus noch met deze van de subsidiaire beschermingsstatus. Gevraagd wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst en wat er aldaar met hem zou kunnen gebeuren verklaarde verzoeker dat *“er niets zou gebeuren”*, doch *“dat hij er geen goed leven zou hebben”*. Nadat verzoeker omwille van een relatie met een vriendin was uitgetreden uit het klooster, kwam verzoeker tot het besef dat hij *“geen goede toekomst zou hebben in India gezien het heel moeilijk was om daar werk te vinden”*, terwijl hij dacht dat *“hij een betere toekomst zou hebben indien hij naar hier zou komen”* (vragenlijst CGVS, vragen 4 en 5). Uit deze verklaringen blijkt afdoende dat verzoekers vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf gebaseerd is op louter socio-economische motieven, en niet te wijten is aan een gegronde vrees voor vervolging die hij ten aanzien van India zou koesteren, noch aan enig risico op ernstige schade die hij aldaar zou lopen.

Tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker aanvullend dat hij in India in 2007 reeds was vastgehouden voor een deelname aan een manifestatie en dat hij in 2009-2010 eens aangevallen werd door riksja-chauffeurs. Daargelaten de vaststelling dat deze beweerde feiten geen grondslag vinden in verzoekers verklaringen bij de aanvang van zijn asielaanvraag (vragenlijst van 25 januari 2013), stelt de Raad vast dat van deze incidenten niet kan worden gesteld dat het hier om een persoonsgerichte en systematische vorm van vervolging zou gaan. Zo verklaarde verzoeker zelf voor wat betreft zijn arrestatie dat er tijdens de manifestaties veel Tibetanen werden gearresteerd. Verzoeker weet bovendien ook niet meer of het om 1 of 2 arrestaties ging. Verzoeker verklaart dienaangaande dat dat hij hier niet veel over nadenkt, wat erop wijst dat zijn vervolgingsvrees ten gevolge van deze arrestatie(s) dient te worden gerelativeerd.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat *“Tibetanen in India worden gediscrimineerd en aan ernstige schade blootgesteld”* en dat hij daar *“geen rechten heeft en in zijn bewegingsvrijheid is beperkt”* en verwijst hiervoor naar de stukken 9, 10, 11 en 20 bijgevoegd bij zijn verzoekschrift, evenals stuk 23 neergelegd ter zitting. De Raad merkt op dat het verwijzen naar algemene informatie vooreerst geen afbreuk kan doen aan de feitelijke vaststelling dat verzoeker op de vragenlijst van de commissaris-generaal slechts aangaf zijn land van verblijf te hebben verlaten louter en alleen omwille van socio-economische redenen. Wat betreft de algemene situatie voor Tibetanen met een legale verblijfstatus in India, zoals verzoeker, merkt de Raad tot slot op dat de discriminatoire maatregelen die in India luidens verzoeker zouden gelden ten opzichte van zijn gemeenschap niet expliciet gericht zijn tegen de Tibetaanse gemeenschap *an sich*, doch louter een verschil in rechten betreft die worden toegekend aan Indiase staatsburgers enerzijds en wettelijk verblijvende buitenlanders anderzijds, zoals de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie en een verplichting tot het betalen van hogere inschrijvingsgelden aan de universiteit. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen Indiase staatsburgers en personen die de Indiase nationaliteit niet hebben houdt geen vervolging in zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade

in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de objectieve informatie die verweerder bij zijn verweernota voegt ('COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014') blijkt verder dat Tibetanen in India toegang hebben tot de Indiase private arbeidsmarkt en het educatief systeem en er een waardig leven kunnen opbouwen. Dezelfde informatie stelt ook dat de socio-economische situatie van de Tibetaanse gemeenschap relatief goed is in verhouding tot de brede bevolking van het Indiase subcontinent. De door verzoeker aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

Waar verzoeker nog inroept dat hij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement, kan vooreerst worden vastgesteld dat hij dit niet eerder heeft gemeld. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermog voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat verzoeker geenszins de Chinese nationaliteit heeft zodat nog zeer de vraag is of India hem al zou kunnen uitwijzen naar China of dat China een onbekende vreemdeling al zou toelaten tot hun grondgebied. De argumenten aangevoerd ten opzichte van China zijn dan ook *in casu* niet gegrond.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen bijgevolg omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voormelde.

2.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER